

**Възможности и граници в ползването на аудио-визуални съдържания /материали/
от гледна точка на авторското право - правни норми и уредби във Федерална
Република Германия, в Швейцария, Чешка Република и България**

1. Въведение

В настоящия преглед ще покажем какви са възможностите и границите за ползване на аудио-визуални съдържания или материали (наричани по-нататък съдържания или видео-съдържания) от гледна точка на авторското право, като се базираме на правните режими във Федерална Република Германия, в Швейцария, Чешка Република и България. В този смисъл изследването се ориентира според възможностите за ползване, които могат да придобият значение във връзка с облачно базираната (запамената в "облак" - cloud) **видео-платформа panoo.tv**. Тази платформа, освен всичко друго, дава възможност за облачно базирано предоставяне на видео-съдържания за учебни и образователни цели и за запис, обработка и архивиране на тези съдържания.

Не на последно място изложението ни трябва да вземат предвид и възможностите за ползване в сферите на училищната и социалната дейност, а така също и условията, при които ползването на видеозаписи в YouTube може да бъде правно допустимо.

2. Авторскоправна нормативна рамка във Федерална Република Германия

От авторскоправна гледна точка аудио-визуалните съдържания според германското право биват защитавани основно като **филмови произведения** или като т.нар. **движещи се картини** (сравни: § 2, ал. 1, т. 6, §88 и сл., 95 Закона за авторското право /ЗАП/).

По смисъла на §95 от ЗАП под движещи се картини се разбират такива поредици от картини, които не достигат творческата висота, изискваща се за една филмова творба (официална обосновка: Служ. вестник на Бундестага IV/270, стр. 97 и сл.), например –

предавани на живо оперни спектакли, концерти и сравними с тях събития/мероприятия. Като движещи се картини беше категоризиран също така и кратък откъс от филм за природата (Федерален върховен съд по граждански дела 9, 262,268 – *Песента на дивото*). Същата класификация би могла да важи и за видеозаписи в частната сфера (сравни: Шулце в Драйер/Шулце, Коментар към ЗАП, 5. издание, Мюнхен 2015, §95, ред 10 и сл.).

Подлежащи на защита могат да са също и отделни части от произведение. Например, авторскоправна защита бе утвърдена за няколко отрязъци от филм, които са с продължителност от по около една минута (Апелативен съд, сп. ММП 2003, 110, 112 – *Паул и Паула*, славни също: ВОС Мюнхен, сп. ZUM 2008 /сп. ЦУМ – Списание за авторско право и медии/, 520, 522).

Според германското авторско право на автора/носителя на правото/ на дадено произведение се полагат освен личното авторско право също и широко обхватни имуществени права на използване.

Първо, той има изключителното право да използва и реализира икономически във физическа /респ. – предметна/ форма своето произведение, по-специално – да го размножава и разпространява (§ 15, ал. 1, §16, §17 от ЗАП). Второ, авторът има право да пресъздава, изпълнява, възпроизвежда произведението в нефизическа форма. Правото на публично представяне, пресъздаване, изпълнение, възпроизвеждане обхваща същото така и правото да направи произведението всеобщо публично достъпно, правото на излъчване и правото на възпроизвеждане чрез картинни и звукови носители (§15, ал. 2, §19-а, §20, §21 от ЗАП).

В аспекта на правото на публично представяне, пресъздаване, изпълнение, възпроизвеждане има значение, че тези видове представяне се разглеждат като публични тогава, когато са предназначени за множество членове на обществото или публичното пространство. В този смисъл към обществото или публичното пространство спада всеки, който не е свързан/обвързан с лично отношение или връзка с онзи, който използва произведението или с други лица, за които произведението бива

направено годно или достъпно за възприемане - §15, ал. 3 от ЗАП.

Във връзка с горното нека споменем, че отговорът на редовно задавания главен авторскоправен въпрос, дали една определена група, респ. – един определен кръг от реципиенти трябва да бъде квалифицирана/квалифициран като публично пространство в горе описания смисъл, често пъти е свързан с трудности.

Например: на десетдневни семинари по професионално обучение, както показва житейският опит, не бива да възниква лична връзка между участниците (Федерален върховен съд, сп. АППЗИМ /Авторско право и правна защита на индустриално интелектуално право/ 1983, 562, 563 – *Митически и финансови училища и школи*: ФВС, Решение от 26.06.1986, Сл. № Az. I ZR 5/84, ред 9 и сл. – цитирани по Юрис).

За разлика от това, не са публични, например, типичните начини на възпроизвеждане на произведения в учебния час в рамките на общността на учебния клас (ОС Мюнхен I, Решение от 30.03.2004, Сл. № Az 21 O 4799/04; сравни също: Драйер в Драйер/Шулце, Коментар към ЗАП, 5. издание, Мюнхен 2015, §15, ред 45). В едно решение на Федералното министерство на правосъдието от 2005 година, което вече не може да се ползва през източника на оригинала, тази оценка е била допълнена в тази смисъл, че "училищни мероприятия на цялото училище или на по-големи части от [...] по правило са публични прояви". Дали едно показване е публично или непублично, това трябва да се решава само като се вземат предвид обстоятелствата на всеки отделен случай (ФВУ Институт за филми и картини в науката и обучението. Източник <http://fwu.de/rechtliche-aspekte-bei-der-nutzung-von-medien-im-schulunter-richt/zum-begriff-offentliche-vorfuehrung/> прегледано на 30.03.2018).

Действията по ползването, които са важни във връзка с **видеопортала nanoo.tv**, засягат най-вече правото на размножаване, правото на предоставяне за публичен достъп и правото на обработка на чужди творби.

Според официалната дефиниция в §19-а от ЗАП, правото на предоставяне за публичен достъп, това е правото да се направи произведението, чрез безжично или жично предаване, достъпно за публичното пространство по такъв начин, че членовете на

обществеността да имат достъп до него от място и по време по техен избор. Следователно, тук става дума за правото, важни в авторскоправно отношение съдържания да бъдат предоставяни да ползване, например – чрез класически уеб сайтове или чрез стрийминг оферти (Streaming).

Щ се отнася до въпроса за допустимостта на обработване на чуждо произведение, тук според германското право важи, че обработката като такава по правило е допустима. Публикации или използване на обработки или на други преобразувания обаче могат да се правят само със съгласието на автора на първоначалната творба (§23 ЗАП, сравни също: §3, §14, §39, §62 от ЗАП)

Споменатият по-горе факт, че на автора или в полза на автора се полагат обемни права на използване, води до там, че потенциалните ползватели и лица, използващи някаква творба, трябва по принцип да имат съгласието или предоставянето/отстъпването на съответните права за ползване, ако искат да ползват произведението за лични цели.

Друго правило важи само тогава, когато определените от закона постановки предвиждат изключения и ползването на защитени произведения в определени контексти и при определени условия е позволено и без съгласие (т.нар. "Определяне на границите").

Съгласно §47, ал. 1 от ЗАП (Предавания по училищни радиоуредби) училищата и учебните заведения за усъвършенстване на учители могат чрез прехвърляне върху визуални и звукови носители да създават размножаване на отделни откъси от произведения, които да се излъчват в рамките на едно предаване на училищната радиоуредба. Тези визуални и звукови носители обаче могат да бъдат използвани само в часа, учебното занятие, и най-късно след края на всяка учебна година, следваща след предаването по училищната радиоуредба, тези записи трябва да бъдат изтрети, освен ако не бъде заплатено на автора /или носителя на авторското право/ подходящо възнаграждение – §47, ал. 2 ЗАП.

За училищно радио се смятат само такива предавания, които "са продуцирани от излъчващата радиостанция за учебните занятия/учебни часове в училища" и които в

Erasmus+

случай на съмнение са и определени като такива (Люфт във Вандтке/Булингер, Коментар към Закона за авторското право, 4. издание, Мюнхен, 2014, §47, ред 5).

Както определя §52 от ЗАП (Публично възпроизвеждане) публичното показване/възпроизвеждане на вече публикувано произведение се допуска, когато възпроизвеждането не служи за търговска цел на организатора на събитието, участниците се допускат без да плащат и в случай на показване, четене, представяне или постановка/изпълнение на произведението никой от изпълнителите (сравни: §73 от ЗАП) не получава специално възнаграждение (алинея 1, абз. 1). За събития и мероприятия на Службата за подпомагане на младежта, Социалните служби, Службите за патронаж и грижа за стари хора и за благотворителност, както и Службите за патронаж над затворници, задължението за плащане на приемливо възнаграждение може да отпадне (сравни: §52, ал. 1, абз. 3, ал. 3 от ЗАП).

По смисъла на т.нар. разрешено частно копие – по §53, ал. 1 от ЗАП, се допускат също така отделни размножавания на дадено произведение, извършени от страна на физическо лице за негово лично ползване върху какъвто и да е вид носител, когато и доколкото тези размножавания не служат нито пряко, нито косвено за търговски цели, и доколкото и ако за размножаването не се използва явно противозаконно създадено или публично всеобщо достъпно изходно произведение (ал. 1, абз. 1).

Съгласно §53, ал. 2, абз. 1 от ЗАП обаче в аспекта на разрешеното размножаване за друго лично ползване може да се допусне, да бъдат направени размножавания на отделни части от произведение или да бъде възложено тяхното създаване, когато това е, например, за включване в личен архив. Тогава ограничението на ал. 1 не важи по отношение на физически лица (сравни: Драйер в Драйер/Шулце, Коментар към ЗАП, 5. издание, Мюнхен 2015, §53, ред.18). Трябва обаче да се спазват останалите предпоставки, сред които тези по ал. 2, абз. 2.

Освен това създадените по §53, ал. 1 до ал. 5 от ЗАП размножени екземпляри по принцип не бива да бъдат нито разпространявани, нито използвани за целите на публично възпроизвеждане (§53, ал. 6, абз.1 от ЗАП). Следователно, важи една

относително мащабна забрана за използване.

Във връзка с това нека споменем едно Решение на Върховния съд от 2009 година. В обосновката на решението съдът посочва, че ползването на онлайн-видеорекодер, предоставен от трети доставчик, за частни цели, като се взема предвид допустимостта на частно копие съгл. §53, ал. 1 от ЗАП, при определени обстоятелства се разглежда като допустимо (ФВС, Решение от 22.04.2009, Служ. № Az. I ZR 175/07, ред 12 и сл., цитирано по Юрис; сравни в допълнение: ФВС, Решение от 11.04.2013, Служ. № Az. I ZR 152/11).

В контекста на §53 от ЗАП нека в допълнение да обърнем внимание **върху забраната за заобикаляне на технически мерки по защитата - §95-а от ЗАП.**

В съответствие с влезлия в сила на 01.03.2018 година §60-а от ЗАП (Учебни занятия и обучение) за целите на онагледяване в учебните часове/занятия и обучението в училища и други учебни и образователни заведения, могат да бъдат размножавани, разпространявани, да бъдат публично всеобщо достъпни и публично възпроизвеждани по друг начин, до 15% от вече публикувано произведение – например за преподаватели и участници в съответното мероприятие или занятие, когато и доколкото това е за нетърговски цели (ал. 1, т.1). Всеобщата публична достъпност, например, винаги трябва да бъде все пак със съответно ограничаване на достъпа, така че да се осигури ограничаване върху конкретния кръг от участници.

Принципното задължение за посочване на източник е постановен в германското право по същество в §13, §63 от ЗАП. Например, в областта на ползване, което може да се квалифицира като публично възпроизвеждане, и което е въз основа на съществуващи ограничителни разпоредби, §63, ал. 2 от ЗАП предвижда, че ясно и разбираемо трябва да се посочва източника, когато и доколкото това изисква моралът и нормите на поведение в обществото (сравни обаче също: §63, ал. 1 и 2, абз. 2 от ЗАП в новата редакция).

3) Авторскоправна нормативна рамка в Швейцария

Според швейцарското авторско право са защитени и фотографски, филмови и други визуални и аудио-визуални произведения, когато това са духовни творби на литературата и изкуството, които имат индивидуален характер (чл. 2, ал. 1 и 2, буква "ж" на Закона за авторското право /ЗАП/).

Съгласно чл 10, ал. 1 от ЗАП авторът /носителят на авторско право/ има изключителното право да определя дали, кога и как да се използва произведението. Това, по-специално, включва правото да се произвеждат екземпляри от произведението, като аудио-визуални носители и носители на данни, да се изпълнява/чете/поднася/представя произведението, да се прави постановка по него, да се изпълнява/интерпретира, да се създаде достъп до него на друго място или да стане то общодостъпно по такъв начин, че до него да имат достъп лица от от място и по време по техен избор – чл. 10, ал. 2, букви "а" и "в" от ЗАП.

Освен това авторът /носителят на авторско право// има изключителното право да определя дали, кога и как **произведението може да бъде променяно** и дали, кога и как произведението може да послужи за създаване на произведение от втора ръка (чл. 3 от ЗАП) или да бъде включено в сборник – чл. 11, ал. 1 от ЗАП. Съгласно чл. 16 от ЗАП авторското право може да се прехвърля и наследява (чл. 16, ал. 1 от ЗАП).

В систематиката на съществуващите ограничителни разпоредби, според чл. 19 от ЗАП съществува възможността за **използване за лични цели**: вече публикувани произведения могат да се използват за лични цели (чл. 19, ал. 1, абз. 1 от ЗАП). За използване за лични цели се смята и всяко използване на произведението от страна на преподавател за целите на учебния час в класа, както и размножаването на екземпляри от произведение в предприятия, държавна/публична администрация, институти и други подобни заведения и институции, за целите на вътрешна информация и документация

Erasmus+

(чл. 19, ал. 1, абз. 2, букви "б" и "в" от ЗАП). Съгласно алинея 2 се допуска по принцип също така, необходимото размножаване да бъде възложено на трети лица.

В аспекта на посочените по-горе форми на лично ползване обаче **не се допуска** размножаване – на почти цяло произведение или на части от него, ако то се продава в търговската мрежа, както не се допуска и записване на изпълнения, четения, постановки или показване /демонстрации/ - записване върху аудио, аудио-визуални или електронни носители на данни – чл. 19, ал. 3, абз. 1, букви "а" и "г" от ЗАП (сравни: в допълнение чл. 19, ал. 3, абз. 2, ал. 4 от ЗАП).

Не се допуска също така и заобикаляне на технически мерки за защита – чл. 39-а от ЗАП.

Разпоредбата на чл. 20 от ЗАП предвижда и регламентира възнаграждение при ползване за лични цели, като правото на претенцията за възнаграждение може да бъде предявено само от лицензирани и оторизирани дружества за управление на авторски права (чл. 20, ал. 4 от ЗАП).

Други ограничителни разпоредби засягат също така и разпространяването на излъчени произведения съгл. чл. 22 от ЗАП, ползването на архивни творби на радио и телевизионни станции – съгл. чл. 22-а от ЗАП, възможности за използване от хора с увреждания /инвалиди/ - чл. 24-в от ЗАП.

В областта на законовите ограничителни разпоредби и извън тях има по принцип и възможност за определено ползване на защитени с авторско право съдържания, което да е на базата на определените тарифи на съответното дружество за управление на авторски права (сравни: чл. 44, 46 от ЗАП). Съгласно чл. 44 от ЗАП тези дружества са задължени към носителите на правата да защитават правата, спадащи към тяхната сфера на дейност. За тази цел дружествата съставят тарифи за изискваните от тях възнаграждения, а за формирането на тарифите те преговарят с меродавните съюзи на

ползвателите и представят тарифите пред така наречената "Арбитражна комисия" (чл. 55 ЗАП) за одобрение и разрешение – чл. 46 от ЗАП. Съгласно чл. 47, ал. 1 от ЗАП, при участие на няколко дружества за управление на авторски права съществува също и възможност за съставяне на т.нар. общи тарифи (сравни: отн. процедурата - чл. 9 и сл. от Наредбата за авторските права /НАП/). Участващите дружества се възползваха мащабно от тази възможност – например за ползването на защитени авторски произведения в училища (сравни примерно – Общата тарифа /ОТ/ 7: Ползване в училища (2017-2021), там, примерно, точка 1 "Предмет", точка 7.4. "Цялостни радиопредавания и телевизионни предавания" и точка 13 "Общи разпоредби относно възнагражденията в тази тарифа").

Разпоредби относно задължението за посочване на източника има в чл. 9, 25, ал. 2, 28, ал. 2 от ЗАП.

4) Авторскоправна нормативна рамка в Република Чехия

Чешкият Закон за авторското право (ЗАПСП – Закон за авторското право и сродните му права) урежда по-специално авторското право върху произведението на автора, като се прилагат правните предписания на Европейската общност, респ. – на Европейския съюз (чл. 1, буква "а" от Закона за авторското право).

Авторското право (сравни: чл. 9 от ЗАП) обхваща също и части от произведението, когато те изпълняват изискванията на понятието "произведение" – чл. 2, ал. 3 от ЗАП. По принцип авторското право обхваща неимущественото право на автора и изключителните имуществени права на използване – чл. 10 от ЗАПСП.

Към имуществените права на използване, и в чешкото авторско право, спадат също и правото на размножаване/възпроизвеждане и правото на публично представяне /изпълнение/показване в смисъл на публичен достъп – чл. 12, ал. 4, буква "а" и буква "е" от ЗАПСП. Правото на публично представяне от своя страна съдържа в себе си правото на създаване на публичен достъп в нефизическа форма, в директно предаване

или на основата на съответен запис – безжичен или жичен. Това включва същевременно и публичен достъп - от място и по време, по избор на ползвателя, като достъпът може по-конкретно да се осъществи чрез компютърна мрежа или чрез подобна, сравнима мрежа (чл. 18, ал. 1 и 2 от закона).

Залегналите в чешкия закон за авторското право нормирани изключения и ограничения на авторското право (Определяне на границите) засягат между другото свободното използване на произведения (чл. 30, 30-а от Закона за авторското право /ЗАП/), използването на произведения за целите на изготвяне на доклади и репортажи за актуални събития (чл. 34, буква "в" от ЗАП) и използването за учебни цели (чл. 25, ал. 2 до ал. 4 от ЗАП).

Свободно използване аз лични цели може да се отнася за всяко частно използване от страна на физическо лице, ако не е с търговска цел – т.е. ако лицето не извлича икономическа полза от това (чл. 30, ал.1, 30-а от ЗАП), при определени, относително тесни условия обаче то може да се отнася и за вътрешното използване в рамките на една компания или предприятие или едно юридическо лице (чл. 30, ал. 3, 30-а от ЗАП). Във връзка с това нека споменем и **Забраната за заобикаляне на технически мерки** за защита на съществуващи правни позиции – чл. 43, ал. 1 от ЗАП.

Съгласно чл. 25 от ЗАП авторът има право на претенция за възнаграждение; това засяга също и действия по използване въз основа на допустимо използване за лични цели.

Разпоредбите по ограниченията – т.е. определените граници – за използване за учебни цели на произведения със защитено авторско право, се отнасят от една страна за училищни представления и постановки (чл. 35, ал. 2 от ДАП) и от друга страна, за училища или близки до училища или свързани учебни заведения и образователни институции, когато и доколкото извършеното от тях използване е за учебни и обучителни цели или за изпълнение на вътрешни изисквания във връзка с някакво произведение, което, примерно, е било създадено от ученик в рамките на неговите училищни задачи; не бива да има намерение за пряка или косвена икономическа полза (чл. 35, ал. 3 от ЗАП).

Допустимо е също така, когато библиотека, архивна институция, музей, училище, университет или друго учебно или образователно заведение, без да преследва икономически цели, размножава произведения с цел архивиране или прави достъпни произведения, които са част от вътрешна сбирка и могат да бъдат ползвани на съответната територия чрез предвиден за целта терминал; изрично се изключва обаче публичен достъп по смисъла на чл. 18, ал. 2 от Закона за авторското право (чл. 37, ал. 1, букви "а" и "в" от ЗАП).

Други разпоредби по границите/допустимостта на ползването засягат ползването на защитени произведения от страна на инвалиди (чл. 38 от ЗАП) или от страна на здравни и социални заведения, които са създадени с идеална цел, по-конкретно – болници и затвори/места за задържане и изпълнение на наказания/, когато тези заведения размножават изпратени произведения и после ги възпроизвеждат във вътрешен порядък в заведението (чл. 38-д от ЗАП).

В чл. 46 и сл. от ЗАП са предписани нормативно подробни разпоредби за възможни лицензионни договори и споразумения. В една то тях е указано, че лицензополучателят по принцип няма правомощието, да прави промени в произведението-предмет на лиценза, освен ако страните съответно са се споразумели за това – чл. 51 от ЗАП.

На училища и учебни или свързани с образованието заведения е дадено правото, да сключват лицензионни споразумения за ползване на учебни произведения (чл. 35, ал. 3 от ЗАП) при обичайните условия – чл. 60, ал. 1, абз. 1 от ЗАП. Законните интереси на страните трябва да се вземат предвид (чл. 60, ал. 1, абз. 2 и 3, ал. 2 от ЗАП).

В чл. 62 до чл. 64 от Закона за авторското право се съдържат специални разпоредби за аудио-визуални произведения. Те засягат също и авторския статус и преотстъпването на разрешения и права за използване в полза на продуцентите на съответното произведение.

5) Авторскоправна нормативна рамка в България

По своята същност българското авторско право защитава произведения на

Erasmus+

литературата, изкуството и науката, които са резултат от творчески труд. Това включва и филми и други аудио-визуални произведения, включително части от такива произведения – чл. 3, ал. 1, т. 4, ал. 3 от Закона за авторското право и сродните му права (тук на базата на новата му редакция от 2011 г.).

Освен неимуществени права авторът има и изключителни имуществени права на използване (чл. 15, 18 от ЗАПСП). И тук към последните спадат също и правото на размножаване/възпроизвеждане и правото на публично представяне/изпълнение/показване в смисъл на публичен достъп - от място и по време, по избор на членове на публичното пространство, т.е – на обществото. Член 18, ал. 1 и 2, т. 1 и 10 от Закона за авторското право (сравни: в допълнение – определенията на понятията в §2 в Приложението към закона). Имуществените права включват изрично и правото да се правят промени и обработки на съответното произведение – чл. 18, ал. 2, т. 8 от Закона за авторското право (ЗАПСП)

Разпоредбата на чл. 21 от ЗАПСП съдържа подробни предписания за предаването или излъчването на съдържания, важни в авторскоправен аспект, чрез електронни комуникационни мрежи.

Свободното ползване на защитени с авторско право произведения (т.нар. free use) е подробно регламентирано в чл. 23 до 26 в ЗАПСП (Определяне на границите – в текста на ЗАПСП - "Допустимост на свободното ползване"). Като начало, най-важното е, че свободното използване на произведения е допустимо само при условие ,че не се пречи на общото/нормалното използване на произведението и не се увреждат законните интереси на носителя на авторското право- чл. 23 от ЗАПСП.

В чл. 24 от ЗАПСП са определени множество, разрешени от закона възможности за ползване, които не са обвързани с претенция за заплащане на възнаграждение. Една от тях е използването на части от публикувани произведения или на неголям брой произведения в други произведения в обем, необходим за научно изследване (ал. 1, т. 3). В обхвата на разрешеното използване попада също така и публичното представяне и публичното изпълнение на вече публикувани произведения в учебни или в други

образователни заведения, ако не се получават парични постъпления и не се заплащат възнаграждения на участниците (ал. 1, т. 8).

Същото важи и за възпроизвеждането и размножаването на вече публикувани произведения от общодостъпни библиотеки, учебни или други образователни заведения, музеи и архивни учреждения, с учебна цел или с цел съхраняване на произведението, ако това не служи за търговски цели (ал. 1, т. 9).

В областта на разрешеното използване, за което е предвидено заплащане на компенсационно възнаграждение, трябва да споменем само възпроизвеждането и размножаването на произведения от страна на физически лица - за частно използване с нетърговски цели – чл. 25, ал. 1 от ЗАПСП.

Член 35 и следващите до чл. 40-з от ЗАПСП съдържат разпоредби относно договори и споразумения за използване и относно задачите и дейността на **дружествата за управление**, включително предявяването на права и претенции за възнаграждение за авторски права (сравни: чл. 40-е от ЗАПСП).

В заключение нека споменем и специалните разпоредби по сродните права на филмовите продуценти (чл. 90-а до чл. 90-в от ЗАПСП) и на радио- и телевизионните организации (чл. 91 до чл. 93 от ЗАПСП).

6. Допустимост на ползването на видеозаписи/ видеоматериали на YouTube

Предвид ползването на видеозаписи/видеоматериали на YouTube, примерно, за учебни цели, и в зависимост от формата на ползване (индивидуално пускане на компютър/таблета, пускане за колективно гледане в учебния час, запис/запаметяване/архивиране, възпроизвеждане върху медиен носител или създаване на възможност за пускане през Интранет и т.н.), според различните правни системи възниква въпросът, как конкретното ползване да бъде оценено в авторскоправен аспект: дали, примерно, става въпрос за самостоятелна форма на публично представяне (сравни: в германското

право, напр. §22 от Закона за авторското право - Право на възпроизвеждане и излъчване на предавания и публично достъпни прояви) и дали въпросното ползване би могло да е разрешено в рамките на действащите ограничителни разпоредби и режими.

Освен това трябва да се вземат предвид условията за **ползване на YouTube** („Terms of Service“). Според тях ползвателят, качвайки на сайта материали, преотстъпва на всеки ползвател на страниците на YouTube един мащабен лиценз – световен неизключителен и безплатен лиценз за достъп до въпросните материали и съдържание и за ползването, възпроизвеждането, разпространението, производството на дериватни произведения, излагането и показването /излъчването/ на такива материали/съдържания/ в обема и обхвата, позволен от функционалността на самите услуги на YouTube и според по-нататъшните разпоредби (вж. т. 8.1).

Как трябва да разбираме и интерпретираме тези и други важни разпоредби на условията за ползване в тяхната частност - за това е нужно по-детайлно разглеждане, в зависимост от отделните въпроси.

В допълнение нека да обърнем внимание върху правораздаването на Европейския съд по така наречения Framing (Фрейминг) (сравни: напр. Европейски съд, Решение от 21.10.2014, сл. № Az. C-348/13) и правния риск, че определени материали/съдържания/ в съответните портали при някои обстоятелства са били предоставяни не от собствениците на правата, а от неоправомощени трети лица.